

رحمتاں دا چمن

حسین سحر

صلى الله عليه وآله وسلم

ضابطہ

(سارے حق راہویں)

تاریخ اشاعت اول: ۱۴۳۱ھ
 طابع: الکتاب گرافکس ملتان
 ناشر: سحر سنز ملتان
 ہدیہ: ۱۵۰ روپے

ملن دا پتہ

کتاب نگر۔ حسن آرکیڈ ملتان چھاؤنی

رحمتاں دا چمن

(پنجابی نعتاں)

حسین سحر

سحر سنز ملتان۔ لاہور

ترتیب

حمد

- 9 ☆ سب ارض و سما و کائنات چ توں
11 ☆ میری اکھاں اچ روشنی تیری

نعت

- 13 ۱- ساوا روضہ اے سامنے میرے
15 ۲- آپ اُم الکتاب لیائے ہن
17 ۳- ویکھئی عرشاں دے زینے دی بہار
19 ۴- دکھا سانوں وی اوہ منظر سنہری جالیاں والے
21 ۵- اوہ جو صحنِ حرم چ بیٹھے نیں
23 ۶- دل دے ہر پاسے اے مدینہ صلی اللہ علیہ وسلم
25 ۷- حسن دی چاننی اے طیبہ وچ
27 ۸- دل تے چھایا جو آگہی دارنگ
29 ۹- جتھے ہے رب دو جہاں دانور
31 ۱۰- کریم آپ رحمت مزاج آپ تیں
33 ۱۱- نور محمد دی کرناں دے پالے نیں
35 ۱۲- حاضری دی جے ہووے منظوری
37 ۱۳- ہے لہجہ باوصبا اسم گرامی آپ دا

انتساب

اباجی

میاں برکت علی مرحوم دے ناں

79	۳۴ - ثنا جس نے کبھی شہہ انبیاء دی
81	۳۵ - مرے چہائیں کوئی سوا لی
83	۳۶ - محمد حبیب خدا کملی والے
85	۳۷ - نہ خلد بریں نہ بہشت ارم دا
87	۳۸ - دلاں اُتے ہے تیرا راج آقا
89	۳۹ - نبی دے عشق وچ جو نم نہیں اے
91	۴۰ - جتھوں تیکر خدائی ہے خدا دی
93	۴۱ - سب توں چنگی ذات نبی دی
95	۴۲ - جد آپ دی یاد آئی
97	۴۳ - رحمت دی نگری اے دینہ
99	۴۴ - بٹا اے تازہ رحمت دا
101	۴۵ - جدوی لیماں تیرا ناں
103	۴۶ - جو آپ دا فرمان اے
105	۴۷ - محمد محمد و وظیفہ اے میرا
107	۴۸ - سب توں سچی ہستی تیری
109	۴۹ - جلوہ نور خدانوں دیکھدے
111	۵۰ - ذہن تے چھایا اے منظر گنبد و مینار دا

39	۱۴ - جتناں دی پچھن اے نہت نبی
41	۱۵ - آمد مصطفیٰ ہو گئی
43	۱۶ - مدینے دا نظارہ مل گیا اے
45	۱۷ - ابھر جاوے مرا ڈیبا ستارہ یا رسول اللہ
47	۱۸ - ابر چھایا ہو یا اے رحمت دا
49	۱۹ - جلوہ شب جمال سحر آپ دا
51	۲۰ - خوشبو توں معطر اے فضا شہر نبی وچ
53	۲۱ - دنیا دی روشنی اے نہ عقیلی دی روشنی
55	۲۲ - خواہاں دی جدی دُھند ہٹی میرے سامنے
57	۲۳ - مری اکھاں وچ مکہ اے مرے دل وچ مدینہ اے
59	۲۴ - محمد مصطفیٰ ہیں جان رحمت
61	۲۵ - ایسراں دنیا دی ظلمت گہچ آئے مصطفیٰ
63	۲۶ - آپ دے دردی ایہہ غلامی اے
65	۲۷ - نہیں کسوی زباں دی حاجت
67	۲۸ - رات ڈٹھا اے خواب رحمت دا
69	۲۹ - میں مدح سرکار کر رہیاں آں
71	۳۰ - فرش تے عکس عرش بریں اے
73	۳۱ - رحمتاں وانشاں اے ذات اوہدی
75	۳۲ - ایس توں ودھ کیہ اے عظمت آپ دی
77	۳۳ - دل اچ او ہناں دا نور ہو جائے

برسدى ہوئی دھند تیری ردا
دھنک دی چمکدی کماناں چ توں

مری فکر دے زاویاں چ نہاں
خیالاں چ توں اے گماناں اچ توں

سب ارض و سما دے نشاناں اچ توں
جے ویکھاں تاں ہیں دو جہاناں چ توں

سمندر دی بے انت ڈوہنگیائی وچ
فلک بوس سنگین چٹاناں چ توں

ایہہ دھندے ہوئے دشت مسکن ترا
مہکدے ہوئے گلستاں چ توں

ندیاں وچ تری روانی اے
آبشاراں وچ نغمگی تری

عاجز و گنگ اے زبانِ سحر
حمد کجھ وی نہ ہو سکی تیری

میری اکھاں اچ روشنی تیری
میرے ساہواں اچ زندگی تیری

توں ای ارض و سما دا مالک ایں
ملک تیرا اے خسروی تیری

تیرا سورج ترے ستارے نیں
چن تیرا اے چاننی تری

میں کدی وی بھٹک نہیں سکتا
اوپدا رستہ اے سامنے میرے

لے کے آیاں میں ہار ہنجواں دے
اپنا تحفہ اے سامنے میرے

☆☆☆☆☆

ساوا روضہ اے سامنے میرے
کیسا جلوہ اے سامنے میرے

سامنے اوہ سنہری جالی اے
کیہ نظارہ اے سامنے میرے

جنھے دشمن نوں وی دعا دتی
اوپدا اُسوہ اے سامنے میرے

اپنے دشمن دے واسطے وی آپؐ
شفقتاں دے گلاب لیائے ہن

رحمتِ کُل لقب جنہاں دا اے
رحمتاں بے حساب لیائے ہن

☆☆☆☆☆

آپ ام الکتاب لیائے ہن
زندگی دا نصاب لیائے ہن

آدمی نوں بنایا اے انساں
آپ اوہ انقلاب لیائے ہن

کدی پیغام مٹ نہیں سکدا
جو رسالت مآبؐ لیائے ہن

اوپدے اگے کیہ بہار اے خلد دی؟
جس نے ویکھی اے مدینے دی بہار

ویکھدے نیں جنتی وی رشک نال
میری نعمتاں دے خزینے دی بہار

☆☆☆☆☆

ویکھ لئی عرشاں دے زینے دی بہار
میں جو ویکھی اے مدینے دی بہار

فاطمہ شمیم شمر مرتضیٰ
آپ دے اپنے سفینے دی بہار

ہجر طیبہ وچ جو میرے دل تے نیں
داغ ہن ایہہ میرے سینے دی بہار

چو فیروں گھیریا سانوں زمانے دے ہنیرے نے
چراغاں کر دلاں اندر سنہری جالیاں والے!

سحر وی مسلک کعبہ و بوسیری تے روانہ اے
ملے اہنوں وی اک چادر سنہری جالیاں والے!

☆☆☆☆☆

دکھا سانوں وی اوں منظر سنہری جالیاں والے!
نہیں تیرا کوئی ہمسر سنہری جالیاں والے!

ہوا توں تیز میں اڈدا ہویا درتک پہنچ جاواں
ملن مینوں جو بال و پر سنہری جالیاں والے!

اساڈے ہتھ دے وچ جو ہن دعاواں دے خرف ریزے
ہنن تاثیر دے گوہر سنہری جالیاں والے!

کنے سورج تے چن تے تارے
خاکِ نقشِ قدمِ چ بیٹھے نہیں

کنے طوفاں ہنجواں دے سحر
میری اک چشمِ نمِ چ بیٹھے نہیں

☆☆☆☆☆

اوہ جو سخنِ حرمِ چ بیٹھے نہیں
ساتبانِ کرمِ چ بیٹھے نہیں

نہیں اوہناں نوں خلد دی پروا
جو وی رشکِ ارمِ چ بیٹھے نہیں

ایہہ فضیلت دی کیہ کوئی گھٹ اے؟
شہرِ شاہِ اممِ چ بیٹھے نہیں

دوہیں جہانمیں اوہدی رحمت چھاں کردی اے ابردی صورت
سب تے سایہ خود بے سایہ صلی اللہ علیہ وسلم

اوہدا ذکر عبادت میری اوہدا ذکر اے عادت میری
اوہدا ذکر اے میرا وظیفہ صلی اللہ علیہ وسلم

☆☆☆☆☆

دل دے ہرپا سے اے مدینہ صلی اللہ علیہ وسلم
جگمگ جگمگ ذرہ ذرہ صلی اللہ علیہ وسلم

میرا سینہ نور توں روشن دھڑکن دھڑکن نغمہ ایمن
دل دی تختی تے اے لکھیا صلی اللہ علیہ وسلم

شہر مدینہ دی گلیاں نوں دل دی اکھاں نال جے ویکھو
ذرہ ذرہ اے مہ پارہ صلی اللہ علیہ وسلم

دل دھڑکدا اے ہر نظر دے نال
روح دی سر خوشی اے طیبہ وچ

کیہ سکوں بخش اے سحر منظر
سانوں جنت ملی اے طیبہ وچ

☆☆☆☆☆

حسن دی چانی اے طیبہ وچ
عشق دی روشنی اے طیبہ وچ

اتھے ہر ذرہ ساہ لیندا اے
زندگی زندگی اے طیبہ وچ

اوبدے نقش قدم تے سجدے میں
لذت بندگ اے طیبہ وچ

ساوے گنبد نوں ویکھ کے یارو!
اسیں ڈٹھا اے روشنی دا رنگ

نعت دا ہے سحر کرم کہ ہے
معتبر میری شاعری دا رنگ

☆☆☆☆☆

دل تے چھایا جو آگہی دا رنگ
چمک اٹھیا اے زندگی دا رنگ

آپ آئے تاں ایہہ زمیں مہکی
نکھر آیا اے آدمی دا رنگ

خلد دی روشنی وی مدھم اے
ویکھ کے کوچہ نبی دا رنگ

کہکشاں توں وی ہے کتے ودھ کے
کالی کملی دی گوڑھی چھاں دا نور

نعتِ سرورؐ دا معجزہ اے سحر
ہے پھیرے میرے بیاں دا نور

جتنے ہے ربِ دو جہاں دا نور
اوتھے ہے شاہِ انس و جاں دا نور

آستانہ اے آپ دا جگمگ
اس زمیں تے ہے لا مکاں دا نور

آپ دی ذاتِ عکسِ حُسنِ ازل
آپ دی ذاتِ کن فکاں دا نور

جہاں دا زمانے تے سکھ چلے
جو کر دے دلاں تے نیں راج آپؑ نیں

سدا دشمنان دے لئی وی دعا
کرم ہے جہاں دا رواج آپؑ نیں

☆☆☆☆☆

کریم آپؑ رحمت مزاج آپؑ نیں
مرے دردِ دل دا علاج آپؑ نیں

شفا عت دے مالک جے ہن تاں نیں آپؑ
قیامت اچ امت دی لاج آپؑ نیں

چمکدے نیں جس وچ محبت دے نگ
جہاناں دے سر دا اوہ تاج آپؑ نیں

کیوں نہ سہا راہون گے اوہ میری خاطر
جنہاں ودھ کے ڈگے ہوئے سنبھالے نہیں

کوئیں نہ اوہناں نوں آوے گا دھیان میرا
اونہاں تے غیراں دے وی دکھ ٹالے نہیں

نور محمدؐ دی کرناں دے پالے نہیں
اونہاں دے ای سورج چن حوالے نہیں

ٹردا جاناں واں طیبہ دی راہواں تے
پیشک میرے پیراں دے وچ چھالے نہیں

اسراں پھر دا آں طیبہ دی گلپاں وچ
جسراں رستے میرے ڈٹھے بھالے نہیں

بام و درتے عجب تجلی اے
شہر طیبہ دی ہے فضا طوری

میں مدینے دی خاک ہو جاواں
شالا ہو وے دعا مری پوری

☆☆☆☆☆

حاضری دی جے ہو وے منظوری
نہ رہوں فاصلے مٹے دوری

اڈ کے پہنچاں میں آستانے تک
دور ہو جاوے درِ مہجوری

اک نگاہِ کرم جے ہو جاوے
دور ہو جاوے دل دی بے نوری

جو زندگی وچ گردشِ حالات نے ہے گھیریا
بیساتہ میں لے لیا اسمِ گرامی آپؐ دا

بلھاں تے آیا تاں مری اکھاں چمک اٹھیاں سحر
ہے ظلمتاں وچ اک ضیا اسمِ گرامی آپؐ دا

☆☆☆☆☆

ہے لہجہ بادِ صبا اسمِ گرامی آپؐ دا
گلزارِ جنتِ دی ہوا اسمِ گرامی آپؐ دا

کلیاں توں وی اے مشکبوتے چاننی توں وی حسین
ہے خوش ادا تے خوشنا اسمِ گرامی آپؐ دا

ایہہ گردشِ صبح و مسا ہے آپؐ ای دی ذت توں
ہے محورِ ارض و سما اسمِ گرامی آپؐ دا

دل دی ظلمت مٹان دی خاطر
چاننی دی کرن اے نعتِ نبیؐ

اک اک سطر کہکشاں اے سحر
نور وچ موجزن اے نعتِ نبیؐ

☆☆☆☆☆

جنتاں دی پھین اے نعتِ نبیؐ
رشکِ سرود و سمن اے نعتِ نبیؐ

اک اک حرف ہے کلی دی طراں
رحمتاں دا چمن ہے اے نعتِ نبیؐ

لہدی عظمت دا کیہ ٹکانا اے
مدحِ شاہِ زمن اے نعتِ نبیؐ

عشق دی انتہا ہو گئی
حسن دی ابتدا ہو گئی

ہے انہاں دی توجہ سحر
نعت مینوں عطا ہو گئی

☆☆☆☆☆

آمد مصطفیٰ ہو گئی
نھریاں وچ ضیا ہو گئی

جو عبادت قضا ہو گئی
اوپدے درتے ادا ہو گئی

خاک خاکِ شفا ہو گئی
اوپدے جد نقش پا ہو گئی

بڑے خوش نمیں گنہگاراں دے چہرے
کہ بخشش دا سہارا مل گیا اے

درِ اقدس تے اِذنِ حاضری فر
بجھالڈ دوبارہ مل گیا اے

☆☆☆☆☆

مدینے دا نظارہ مل گیا اے
مقدر دا ستارہ مل گیا اے

میں گھمن گھیریاں وچ گھر گیا ہاں
بجھالڈ کنارہ مل گیا اے

ملی اے دولتِ عشقِ محمدؐ
مرے دکھاں دا چارہ مل گیا اے

علاجِ گردشِ ایام لئی میری مدد کرنا
مرا دل ہو گیا اے پارہ پارہ یا رسول اللہ

مرا ایمان اے اک دن مری وگڑی بنا دے گا
نگاہِ لطفِ دا بس اک اشارہ یا رسول اللہ

☆☆☆☆☆

اُبھر جاوے مرا ڈبیا ستارہ یا رسول اللہ
ملے جے آپ دا مینوں سہارا یا رسول اللہ

میں گھسن گھیریاں وچ پھس گیاں حالات دی ایناں
بہت ای دور اے میتھوں کنارہ یا رسول اللہ

یقیناً رحمت ہر دو جہاں اے آپ دی ہستی
غم عصیاں دا میرے کوئی چارہ یا رسول اللہ

مصطفیٰؐ فاطمہؑ علیؑ حسنین
اکو ای سلسلہ اے رحمت دا

زاہداں نوں اے زہد دا دعویٰ
سانوں تے آسرا اے رحمت دا

☆☆☆☆☆

ابر چھایا ہویا اے رحمت دا
باغ سارا ہرا اے رحمت دا

ہے پھیرے صدائے صلِ علیؑ
زمزمہ گونجدا اے رحمت دا

اک اک حرفِ عکسِ سیرت اے
نعت وی آئینہ اے رحمت دا

میرے ساہواں اچ خوشبو رچی آپ دی
میری اکھاں مرا دل اے گھر آپ دا

سائلاں نوں ملے گا جتھے بے طلب
سارے عالم دے وچ اک اے در آپ دا

☆☆☆☆☆

جلوۂ شب جمالِ سحر آپ دا
نام لیندے نیں شمس و قمر آپ دا

مالِ دنیا دی مینوں تمنا نہیں
چاہیدا التفات نظر آپ دا

میری آہ و فغاں نذر اے آپ دی
میرے ہنجواں دا اک اک گھر آپ دا

اوہ کیف اے جو لفظ بیاں کر نہیں سکہے
دیکھو تاں سہی چل کے ذرا شہرِ نبیؐ وچ

برے گی ہر اک پائے سحر پیاسے دلاں تے
اٹھی اے جو رحمت دی گھٹا شہرِ نبیؐ وچ

☆☆☆☆☆

خوشبو توں معطر اے فضا شہرِ نبیؐ وچ
چلدی اے محبت دی ہوا شہرِ نبیؐ وچ

منگو تاں سہی دل دے کدی زخم دا مرہم
ہر دور دی ملدی اے دوا شہرِ نبیؐ وچ

بُھان تے مرے صلِ علیٰ صلِ علیٰ اے
ایہہ ورد اے بس صبح و مسا شہرِ نبیؐ وچ

ایہہ کس دی خاکِ پا دی تجلی اے سامنے
بے آب پے گئی پد بیضا دی روشنی

میںوں تلاش جلوہ جنت دی ہے سحر
میں ڈھونڈنا واں نقش کفِ پا دی روشنی

☆☆☆☆☆

دنیا وی روشن اے نہ عقبی دی روشنی
پیش نگاہ صرف اے بطحا دی روشنی

جس نے مٹایا دل توں غماں دی سیاہی نوں
اوہ روشنی اے گنبدِ خضرا دی روشنی

قرآن اک نور دا دریا اے جہدے وچ
یلیں دی تے ہے کتے طہ دی روشنی

لگدا اے اج وی منبر و محراب تے نیں آپ
ماضی دی اے کتاب کھلی میرے سامنے

ڈٹھاتاں جان و دل دے فلک تے اوہ چھا گئی
رحمت دی اک گھٹا جو اٹھی میرے سامنے

☆☆☆☆☆

خواباں دی جدی دھند ہٹی میرے سامنے
دسدا پیا سی شہر نبی میرے سامنے

ہن سرتے میرے گنبد خضرا دی چھاں جو ہے
چادر اے رحمتاں دی تنی میرے سامنے

اٹھدا اے اک اک قدم احتیاط نال
آئی اے جد دی اوہدی گلی میرے سامنے

جے رب کعبہ دے در تک رسائی چاہیدی ہووے
تاں دہلیز در خیر الوری ای اکو زینہ اے

ایہہ اوہناں دا کرم اے میں سحر آں مدح خواناں وچ
نہیں تاں مینوں کتھے نعت آکھن دا قرینہ اے

☆☆☆☆☆

مری اکھاں بچ مکہ اے مرے دل وچ مدینہ اے
حرم دے نور دی کرناں توں روشن میرا سینہ اے

ذرا گھٹ ہو نہیں سکدا کدی جو روزِ محشر تک
مرے دل وچ تاں عشقِ مصطفیٰ دا اوہ خزینہ اے

جمالِ گنبدِ خضرا دی جگمگ انج اے دنیا وچ
کہ جہراں ایہہ زمانے دی انگوٹھی دا نگینہ اے

گنہگاراں دے حق وچ حشر دے دن
جھکی جاندی اے کیوں میزانِ رحمت؟

ہے ہر اک لفظ مدحِ رحمتِ کُل
مرا دیوانِ اے دیوانِ رحمت

☆☆☆☆☆

محمد مصطفیٰ بن جانِ رحمت
کہ شایاں اے انہاں دے شانِ رحمت

مرے لب تے اونہاں دا نامِ نامی
پھیرے ہے مرے بارانِ رحمت

دو عالم تے رواں اوہناںدا سکہ
دو عالم وچ نہیں اوہ سلطانِ رحمت

ایس توں ودھ کے محبت دی ادا ہووے گی کیہ؟
دشمنان دے حق دے وچ وی ہے دعائے مصطفیٰ

جے نہیں توفیق تے اک لفظ وی ممکن نہیں
نعت گوئی اے سحر میری عطاءے مصطفیٰ

ایسراں دنیا دی ظلمت گہ چ آئے مصطفیٰ
چودھویں دا چن بن کے جگمگائے مصطفیٰ

کہکشاں دی حیثیت وی کیہ ہے اوہدے سامنے؟
خاک پائے مصطفیٰ ہے خاک پائے مصطفیٰ

کہہ ریہا اے خالق ہر دوسرا قرآن وچ
ایہہ جہاں تے اوہ جہاں سب نہیں برائے مصطفیٰ

آپ دے اک آسے دے سوا
کون اپنا شفیع و حامی اے؟

شاعری کچھ نہیں سحر میری
عشق سرکار دی پیامی اے

☆☆☆☆☆

آپ دے در دی ایہہ غلامی اے
کوئی سعدی اے کوئی جامی اے

آپ دے آستاں تے سب اک نہیں
کوئی ترکی نہ کوئی شامی اے

آکے طیبہ ایچ ایہہ ہو یا معلوم
عشق دا رنگ ای دوامی اے

ہاں آپ دے در دی جستجو وچ
کہ سرنوں اے آستاں دی حاجت

اوہ دل دی حالت نوں جاندے نیں
نہیں اے مینوں بیاں دی حاجت

☆☆☆☆☆

نہیں کسے وی زباں دی حاجت
ہے مینوں اشکِ رواں دی حاجت

ہے مینوں درکار خاکِ طیبہ
نہیں اے باغِ جناں دی حاجت

ہے سامنے گلشنِ مدینہ
ہے مینوں اک آستاں دی حاجت

ظلمتوں دور ہو گیاں ساری
آیا جد آفتاب رحمت دا

میری اکھاں اچ آ گئے ہنجو
مل گیا اے جواب رحمت دا

☆☆☆☆☆

رات ڈٹھا اے خواب رحمت دا
کھڑ پیا ہر گلاب رحمت دا

مرے لب تے درود آندے ای
مل گیا اے ثواب رحمت دا

آپ دا ہر عمل کرم توں پُر
آپ دا ہر خطاب رحمت دا

ہاں رحمتِ کل دے سامنے میں
خطا دا اقرار کر رہیا آں

سحر میں توصیف انہاندی لکھ کے
قلم گہر بار کر رہیا آں

☆☆☆☆☆

میں مدح سرکار کر رہیا آں
کہ ذکرِ انوار کر رہیا آں

میں سوں رہیاں آں درود پڑھ کے
کہ بخت بیدار کر رہیا آں

میں ویکھ کے خواب وچ مدینہ
انہاں دا دیدار کر رہیا آں

ہاں غلام شہِ دوسرا میں
میرا ہمسایہ سدرہ نشین اے

بندگی دی ایہہ معراج دیکھو
اوپدا در تے سحر دی جہیں اے

☆☆☆☆☆

فرش تے عکسِ عرش بریں اے
سجدہ گاہِ ملک ایہہ زمیں اے

محترم ہے اوہ دوہیں جہانیں
گنبد سبز دا جو مکین اے

دشمنان واسطے وی دعا گو
ذات اوہ رحمتِ عالمیں اے

شاہِ پیغمبراں اے ذاتِ اوہدی
خاتمِ مرسلان اے ذاتِ اوہدی

شافعِ عاصیاں اے ذاتِ اوہدی
چارۂ بے کساں اے ذاتِ اوہدی

کیوں نہ شیدا سحر ہووے اوہدا
مہرباں مہرباں اے ذاتِ اوہدی

☆☆☆☆☆

رحمتاں دا نشاں اے ذاتِ اوہدی
دھپ دے وچ سائباں اے ذاتِ اوہدی

باعثِ دو جہاں اے ذاتِ اوہدی
عظمتِ کن فکاں اے ذاتِ اوہدی

رہبرِ انس و جان اے ذاتِ اوہدی
محورِ قدسیاں اے ذاتِ اوہدی

جس نوں دشمن وی نے دل توں من گئے
ہے صداقت تے امانت آپ دی

زیر سایہ آپ دے سارا جہاں
ساری دنیا تے ہے رحمت آپ دی

ہن کوئی انساں بھٹک سکدا نہیں
رہنمائی نوں اے سیرت آپ دی

کہہ رہیا اے واقعہ معراج دا
عرش توں ودھ کے ہے رفعت آپ دی

ہر زمانہ آپ دے زیر نگیں
ہر زمانے تے حکومت آپ دی

☆☆☆☆☆

ایس توں ودھ کیہ اے عظمت آپ دی
خود خدا کردا اے مدحت آپ دی

ہے مرا اسلام طاعت آپ دی
ہے میرا ایماں محبت آپ دی

سر جھکا لیندے شہنشاہ جہاں
ویکھدے جو شان و شوکت آپ دی

آپؐ دے آستانِ اقدس تے
حاضری فر حضور ہو جائے

آپؐ چاہون تے حشر وچ وی سحر
لطفِ ربِ غفور ہو جائے

☆☆☆☆☆

دل اچ اوہناں دا نور ہو جائے
رشتکِ صد کوہِ طور ہو جائے

آپؐ دا نام پاک لیندے ای
غم دا دریا عبور ہو جائے

چشمِ سرکار دی توجہ نال
تیرگی ساری دور ہو جائے

تری ہر ادا آیہ پینہ اے
تری گفتگو گفتگو اے خدا دی

اسیں آں سحر راہ الفت دے راہی
ہے منزل اساڈی مدینے دی وادی

☆☆☆☆☆

ثنا جس نے کیتی شہ انبیاء دی
ملی ودھ کے اونہوں محبت خدا دی

مرے رہنما جد محمدؐ نہیں مینوں
ضرورت نہیں فر کسے رہنما دی

ایہہ چن تارے سورج نیں پرچھاویں اوہدے
ہے رشنائی جگ وچ رخ مصطفیٰ دی

تری رحمت دا ہے مینوں سہارا
مری جھولی تے ہے عملاں توں خالی

عرب منگتا ترے لطف و کرم دا
عجم وی ہے ترے در دا سواالی

☆☆☆☆☆

مرے جیہا نہیں کوئی سواالی
ہے میرے سامنے روئے دی جالی

زمانے وچ ہے اوہدا نور چاشن
اوہو کملی جہدی رنگت اے کالی

نبیؐ سب تیرے درتوں خیر منگدے
رسولاں وچ ترا رتبہ اے عالی

میں جاواں مدینے تے آواں تے جاواں
ایہہ ہر ویلے دل وچ اے چا کملی والے

کدی اپنے دیدار دی خیر بخشو
سحر اے تہاڈا گدا کملی والے

☆☆☆☆☆

محمد حبیب خدا کملی والے
شہنشاہ ہر دوسرا کملی والے

ایہہ سدھر ہمیشہ ای دل وچ اے رہندی
کدی کول اپنے بلا کملی والے

میں پلکاں دے نال اوں دھرتی نوں چھاں
لے جے ترا نقشِ پا کملی والے

غریباں دی سب دین دنیا بدل گئی
ہے دو جگ تے احسان تیرے کرم دا

میں نعتِ نبیؐ وچ آں جو عبادت
سحر مرتبہ کیہ اے میرے قلم دا!

☆☆☆☆☆

نہ خلد بریں نہ بہشت ارم دا
طلبگار ہاں تیرے نقشِ قدم دا

چلے سب جہاناں تے بس اوہدا سکھ
اوہ آقا اے سوہنا عرب تے عجم دا

بھلا خوف کیہ ہووے محشر دا مینوں
کہ ادنیٰ غلام آں میں شاہِ امم دا

دہاڑے حشر دے ہے نفسا نفسی
گہنگاراں دی رکھنا لاج آقا

زباں کھولے سحر تعریف وچ کیہ؟
رسولاں دے تسیں سرتاج آقا

☆☆☆☆☆

دلاں اُتے ہے تیرا راج آقا
شفاعت تیرے سر دا تاج آقا

سہارا رحمتاں نے ودھ کے دتا
جدوں دتی میں تینوں واج آقا

تسیں مشکل کشا دے وی او مولا
سنوارو میرے وگڑے کاج آقا

مری اکھاں اچ ہڑاے ہنجواں دا
کیہ ایہہ دی چشمہ زمزم نہیں اے

سحر میں ہاں غلام شاہ طیبہ
کوئی محشر دا مینوں غم نہیں اے

☆☆☆☆☆

نبی دے عشق وچ جو غم نہیں اے
اوہ اکھ اسرار دی محرم نہیں اے

ملی عشق نبیؐ دی جد دی دولت
مرے دل وچ کوئی وی غم نہیں اے

جو پہلی شام دا چن ہے فلک تے
بھلا اس زلف دا ایہہ خم نہیں اے؟

کتابِ پاکِ دی اک اک آیت
گواہی ہے تری اک اک ادا دی

مدینے میرا حالِ دلِ پچا وے
میں منتاں کر رہیاں بادِ صیا دی

☆☆☆☆☆

جنتوں تیکر خدائی ہے خدا دی
ہے اوتھے مصطفائی مصطفیٰ دی

زمیں توں لے کے ست اسماں تائیں
ہے ساری روشن شمعِ حرا دی

کوئی قطرہ جے منگے دیویں دریا
ایہہ وسعت ہے تری شانِ عطا دی

ساری عمراں لئی کافی اے
ساڈے تے اک جھات نبیؐ دی

سحر ایہو اے دل دی خواہش
مدح کراں دن رات نبیؐ دی

☆☆☆☆☆

سب توں چنگی ذات نبیؐ دی
سب توں سوہنی بات نبیؐ دی

دنیا وی اوہناں دا صدقہ
دین وی اے سوغات نبیؐ دی

ساڈے لئی اے اک نمونہ
ساری پاک حیات نبیؐ دی

احمد دے غلاماں نے
عزت اے بڑی پائی

ثابت اے محمدؐ توں
انسان دی وڈیائی

☆☆☆☆☆

جد آپ دی یاد آئی
رحمت دی گھٹا چھائی

معراج اے عرشاں تے
کیہ تیری اے اچھائی!

آپ آئے جو دنیا وچ
اک تازہ بہار آئی

حشر تائیں اے ساوا روضہ
حشر تائیں باقی اے مدینہ

کیہ دساں کیہ سحر میں آکھاں
سب کچھ میرے لئی اے مدینہ

☆☆☆☆☆

رحمت دی نگری اے مدینہ
چاٹن دی دتی اے مدینہ

نور و نور اے اک اک ذرہ
عرش دی اک جھلکی اے مدینہ

امن دیاں خوشبو آں اتھے
جنت دی دھرتی اے مدینہ

اس درتے منگ کے دیکھو تاں
ہو وے اندازہ رحمت دا

کونین دے روشن رخ اتے
طیبہ اے غازہ اے رحمت دا

☆☆☆☆☆

بلا اے تازہ رحمت دا
گھلیا دروازہ رحمت دا

میں جد دی نعت لکھن لکيا
آيا آوازہ رحمت دا

ہنجواں نے میرے چہرے تے
مليا اے غازہ رحمت دا

جیون اے صدقہ تیرا
توں تے ہیں کونین دی جاں

بھانویں ملدی ہووے جنت
طیبہ دے بدلے نہ لاں

☆☆☆☆☆

جدوی لیناں تیرا ناں
ہل ہل پنیدیاں خوشبو آں

ساریاں چھاواں نالوں گوڑھی
سادے روضے دی اے چھاں

اتھے اوتھے دوہیں جہانیں
تیرا سکھ اے ہر تھاں

دو جگ اُتے شاہی اوہدی
دو جگ دا اوہ سلطان اے

روضہ جتھے سرکار دا
اونی زمیں اسمان اے

پہنچاں نبیؐ دے شہر میں
ایہہ دل دے وچ ارمان اے

☆☆☆☆☆

جو آپ دا فرمان اے
اوہ سر بسر قرآن اے

عشق نبیؐ اے زندگی
میرا ایہو ایمان اے

اوس آستانِ نور دا
جہڑیل وی دربان اے

دنیں راتیں، ہجر نبیؐ وچ ترفناں
بہت مختصر سارا قصہ اے میرا

مرا فن اے مدح و ثنا مصطفیٰؐ دی
سحر معترف اک زمانہ اے مرا

☆☆☆☆☆

محمدؐ محمدؐ وظیفہ اے میرا
ایہو مغفرت دا ذریعہ اے میرا

محبت نبیؐ دی عقیدہ اے میرا
ایہو زندگی دا قرینہ اے میرا

مرے سینے اندر اے عشق محمدؐ
بڑا قیمتی ایہہ خزینہ اے میرا

ہر پاسے تیری خوشبو اے
 مہک پُھلاں دی ہستی تیری

توں ای ہیں دو جگ دا مولا
 سب دی حامی ہستی تیری

☆☆☆☆☆

سب توں سچی ہستی تیری
 سب توں اُچی ہستی تیری

پاک اے سارا ناں وی تیرا
 پاک اے ساری ہستی تیری

تیتھوں دور ہوئے نہیں نھیرے
 اک رشنائی ہستی تیری

ویکھدے نیں جو فلک تے کہکشاں
منظرِ غارِ حرا نوں ویکھدے

ویکھیا اے چن جہاں صوفشاں
آپ دے اہ نقشِ پانوں ویکھدے

جلوۂ نورِ خدا نوں ویکھدے
جے کدی شمسِ الضحیٰ نوں ویکھدے

جے اسیں ہوندے نبیؐ دے عہد وچ
حُسنِ شاہِ انبیاءِ نوں ویکھدے

آپؐ دا خلقِ آپؐ دا حُسنِ کلام
آپ دی اک اک ادانوں ویکھدے

میری کیہ ہستی جو میں وصفِ شبہ والا کراں
میں تاں اک ادنیٰ گداہاں آپ دی سرکار دا

ہر قدم تے دل دی دھڑکن اے سحرِ محوِ درود
کیہ سفر اے عشق دی اس منزلِ ضو بار دا

ذہن تے چھایا اے منظرِ گنبد و مینار دا
ہے نظر دے سامنے جلوہ ترے دربار دا

کوئی میرے دل توں کچھے تاں میں دساں مرتبہ
جگمگانڈے شہرِ طیبہ دے درو دیوار دا

ایہہ مدینہ ہے ذرا اے جذبہٴ دل احتیاط!
اک اک ذرہ ہے اتھے عرش دے معیار دا